

at lade sig repræsentere eller bistå af andre ved gennemførelsen af tvangsindgreb. Det antages, at vejledningspligten efter forvaltningsloven alene gælder, hvis den pågældende selv retter henvendelse til myndigheden.

Der henvises til betænkningens side 120.

3.3.7.2. *Justitsministeriets overvejelser*

Justitsministeriet kan tilslutte sig flertallets forslag om at overføre forvaltningslovens §§ 7-8 om vejledning og repræsentation mv. til det omhandlede område. Der henvises til lovforslagets § 3.

Justitsministeriet er endvidere enig med flertallet i, at det vil være rigtigst, at myndighederne af egen drift vejleder den pågældende borger eller virksomhed om retten til at lade sig repræsentere eller bistå af andre ved gennemførelsen af et tvangsindgreb. I den forbindelse henvises til lovforslagets § 5, stk. 2, nr. 2.

3.3.8. *Partsaktindsigt*

3.3.8.1. *Kommissionens forslag*

Kommissionens flertal foreslår, at forvaltningslovens §§ 9-10 og §§ 12-18 om partsaktindsigt skal finde anvendelse i sager om de omhandlede tvangsindgreb. Bestemmelserne adskiller sig fra de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven ved, at de giver parten en udvidet adgang til aktindsigt.

Kommissionen anfører, at den, der er part i sagen, allerede i dag vil have udvidet adgang til aktindsigt efter forvaltningslovens regler, i det omfang det pågældende tvangsindgreb sker som led i behandlingen af en afgørelsessag – og sagen dermed i sin helhed er omfattet af forvaltningslovens anvendelsesområde.

På den baggrund finder kommissionens flertal, at forvaltningslovens regler om partsaktindsigt som udgangspunkt er egnet til at gælde i denne sammenhæng.

Flertallet finder dog ikke, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 11 skal finde anvendelse ved beslutninger om iværksættelse af tvangsindgreb. Forvaltningslovens § 11, stk. 1, indebærer, at sagens afgørelse – det vil i nærværende sammenhæng sige beslutningen om at iværksætte tvangsindgrebet – skal udsættes, hvis parten fremsætter begæring om aktindsigt. Beslutningen kan herefter først træffes, når der er givet parten adgang til at gøre sig bekendt med dokumenterne. Efter bestemmelsens stk. 2 gælder denne ret til udsættelse af sagen dog bl.a. ikke, hvis partens interesse i, at sagens afgørelse udsættes, findes at burde vige for væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, der taler imod en sådan udsættelse. Forvaltningslovens § 11 om udsættelse af en sags afgø-

relse finder også anvendelse, hvis parten klager til en overordnet forvaltningsmyndighed over afslag på aktindsigt, jf. forvaltningslovens § 16, stk. 4, 2. pkt.

Kommissionens flertal peger på, at der over for partens interesse i, at sagens afgørelse udsættes, står en række modstående hensyn, herunder hensynet til at myndighedernes planlægning af kontrolbesøg kan foregå inden for hensigtsmæssige rammer og ikke i unødigt omfang vanskeliggøres af begæringer om aktindsigt og deraf følgende udsættelser af sagens afgørelse. Flertallet finder, at disse modstående hensyn er af en sådan vægt, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 11 ikke bør overføres til det omhandlede område. Som en konsekvens af ikke at lade § 11 gælde vil den nævnte bestemmelse i forvaltningslovens § 16, stk. 4, 2. pkt., der henviser til § 11, blive uden betydning.

Der henvises til side 121ff i betænkningen.

3.3.8.2. *Justitsministeriets overvejelser*

Justitsministeriet er enig med kommissionens flertal i, at bestemmelserne i forvaltningslovens §§ 9-10 og §§ 12-18 bør finde anvendelse ved beslutninger om iværksættelse af tvangsindgreb.

Af de grunde, som anføres af kommissionens flertal, er Justitsministeriet endvidere enig i, at forvaltningslovens § 11 om udsættelse af sagens afgørelse ikke skal finde anvendelse på det her omhandlede område.

Der henvises til lovforslagets § 3.

3.3.9. *Partshøring (varsling)*

3.3.9.1. *Kommissionens forslag*

Kommissionens flertal har overvejet, om reglerne i forvaltningslovens kapitel 5 (§§ 19-21) om partshøring bør finde anvendelse ved beslutninger om iværksættelse af tvangsindgreb.

Det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, at der skal ske partshøring om væsentlige oplysninger, som vedrører en sags faktiske omstændigheder, og som er til ugunst for en part. Det er en forudsætning, at parten ikke allerede er bekendt med, at myndighederne er i besiddelse af oplysningerne, og at de indgår i den pågældende sag.

Efter flertallets opfattelse bør forvaltningslovens partshøringsregler ikke finde anvendelse i nærværende sammenhæng. I den forbindelse henviser kommissionens flertal til, at en overførsel af bestemmelsen i forvaltningslovens § 19 ville medføre, at myndighederne pålægges ikke ubetydelige administrative byrder ved først at skulle foretage partshøring – hvilket